

Kristeligt Folkeparti gør opmærksom på, at med udgangspunkt i denne grundlovsparagraf bliver der rejst kritik af den nuværende økonomiordning for folkekirken, en kritik, som fremføres af bl.a. medlemmer af trossamfund, der står uden for folkekirken, og af repræsentanter for menneskerettighedsorganisationer.

Tilsyneladende er det især denne kritik, der har været udgangspunktet for forslagsstillernes overvejelser. Men her mener jeg virkelig, at kæden er sprunget af for Kristeligt Folkeparti. Man gør selv opmærksom på, at statsstøtten til folkekirken formentlig er mindre end værdien af folkekirkens arbejdsindsats vedrørende civile opgaver som f.eks. begravelsesvæsen, personregistrering og vedligeholdelse af historiske bygninger. Det er altså – og jeg tror næsten, det er Kristeligt Folkepartis egen formulering – folkekirken, der støtter staten, og ikke omvendt.

Om der i en situation, hvor folkekirken tjener på sit økonomiske mellemværende med staten, skulle være juridiske konflikter mellem grundlovens § 4, hvorefter folkekirken skal støttes af staten, og grundlovens ovennævnte § 68, det skal jeg ikke gøre mig klog på, men almindelig snusfornuft – og den kan såmænd være præget af lige så stor visdom som juridiske afhandlinger – siger mig, at der umuligt kan være tale om en konflikt, når staten har overskud på sit økonomiske mellemværende med folkekirken.

Efter konservativ opfattelse vil konsekvensen af Kristeligt Folkepartis forslag være en løsere tilknytning stat og folkekirke imellem, end grundlovens § 4 lægger op til. Det vil vi ikke være med til, og derfor må vi afvise forslaget.

(Kort bemærkning).

Flemming Kofod-Svendsen (KRF):

Jeg ønsker ikke, at vi skal bryde forbindelsen mellem staten og folkekirken, men jeg mener, man kan spørge, om ikke det, der lå i grundlovens løfteparagraf i relation til denne situation, vi har nu, gør, at båndene mellem staten og kirken er blevet tættere, end grundlovsfædrene ønskede. Jeg mener at kunne huske, at Det Konservative Folkeparti gennem årene har været meget optaget af en kirkeforfatning. Det spørgsmål kommer jeg ikke ind på her.

Men når man totalt undlader at komme ind på det fra ordførerens side, ville jeg da gerne høre lidt om Det Konservative Folkepartis synspunkter i dag vedrørende en kirkeforfatning, og hvis partiet har skiftet standpunkt, om det så skyldes, at man ønsker, at kirken skal lægges

mere ind under staten, end man har ønsket tidligere. Og hvordan ser Det Konservative Folkeparti på, at staten reelt tjener på den meget tætte forbindelse, der er etableret, sammenlignet med 1849-intentionen?

(Kort bemærkning).

Knud Erik Kirkegaard (KF):

Jeg vil godt sige til hr. Flemming Kofod-Svendsen, at jeg anklagede ikke Kristeligt Folkeparti for at ville bryde forbindelsen mellem stat og folkekirke. Det, jeg fornemmer i forslaget, er et oplæg til en løsere forbindelse end tingenes tilstand.

Så spørger hr. Flemming Kofod-Svendsen: Jamen er det i realiteten ikke sådan, at båndene mellem stat og folkekirke er blevet tættere i årenes løb? Det kan der nok føres mange komplicerede diskussioner om, og det vil jeg ikke tage stilling til her i et svar under en kort bemærkning, men vi er i Det Konservative Folkeparti grundlæggende ganske godt tilfredse med den ordning, som kører i øjeblikket.

Og så med hensyn til kirkeforfatningen: Her har hr. Flemming Kofod-Svendsen fuldstændig ret i, at der har tidligere været konservative kirkeordførere, som har talt for en kirkeforfatning, bl.a. tilbage i 1930'erne. Men som jeg tidligere har formuleret det, er det typisk i situationer, hvor der er frygt for for stor radikal indflydelse på kirkepolitikken, og det er jo ikke tilfældet i øjeblikket.

Margrete Auken (SF):

Nej, det sidste er jo så sandt, som det er sagt. Og man kunne så sige, at det, som jo virkelig nu er blevet De Radikales og Venstres mærkesag, er det frihedssyn, som Stauning blandt andet gav udtryk for, da han sagde, at hvis der er vrøvl hos de hellige – og så må formanden have mig undskyldt, det er et citat – så er fanden løs. Derfor skal vi sikre os, at vi sidder godt og grundigt i kirken. Og det er altså denne stats-tanke, som så er blevet frihedssynet hos Det Radikale Venstre og hos Venstre og knap så overraskende hos Det Konservative Folkeparti.

Det er lidt ærgerligt, men det er dér, hvor vi stadig væk er. Så længe debatten skal føres herinde, og så længe den skal føres fra denne tallerstol, er det en fuldstændig låst situation for kirken. Og det er måske noget af det sørgelige, at hvis vi går tilbage til 1950'erne, 1960'erne, var der en langt mere kirkeengageret debat i Folketinget end den, vi kan få i øjeblikket, som kun